

kommissionens Arbejde eller for Forsvars-sagens Tarv. Jeg synes ogsaa, at saa-danne stykkevise Revisioner let kunne bi-drage til at svække Forsvarskommissionens Interesse for sit Arbejde og svække dens Ansvarfølelse overfor Arbejdets hurtigst mulige Fremme, og jeg finder det derfor urigtigt at gaa til slige Revisioner. Det vilde jo have været bedst og heldigst, om man overfor Forsvarskommissionen kunde have iagttaget det gamle Ord: Tavshed, mens Retten sidder. Det har man nu ikke kunnet, men jeg synes i alt Fald, at Forsvarskommissionen maa have Lov til at blive første Instans i Sagen, at afsige sin Dom først, inden den endelige Dom afsiges her i Rigsdagen. Derfor kan jeg ikke stemme for de nævnte Forslag.

J. Pedersen: Jeg ønsker blot at ud-tale, at jeg angaaende dette Spørgsmaal ikke er ganske enig med min ærede Side-mand (Dalsgaard). Jeg hører til dem, som mene, at det vilde have været hel-digst, om denne Sag havde faaet Lov til at vente, indtil vi, forhaabentlig inden alt for længe, kunne faa Forsvarsspørgsmaalet op til samlet Behandling. Ikke fordi jeg mener, at disse Lønningstillæg i og for sig ere uberettigede, heller ikke, fordi jeg fin-der, at Vedtagelsen af disse midlertidige Lønningstillæg i nogen nævneværdig Grad kan gribe forstyrrende ind i Forsvarskom-missionens Arbejde, men naar jeg allige-vel har ønsket, at Forslagene havde faaet Lov til at vente lidt endnu, er det af Hen-syn til den politiske Agitation, som de have givet Anledning til. Det er jo klart, at Forsvarssagens Ordning er en meget vanskelig Opgave. Grunden til, at det er blevet saa, og at Opgaven er bleven van-skeligere her til Lands end i alle andre Lande, skal jeg her aldeles ikke komme ind paa, men jeg ser ikke rettere, end at den Agitation, som er rejst paa Grundlag af de foreliggende to Forslag, i væsentlig Grad har bidraget til at øge Vanskelig-hederne, og Vanskelighederne skulle vi dog over. Jeg antager, at de allerfleste i dette Ting ville være enige med mig i, at det er absolut nødvendigt, at vi faa en Løsning af Forsvarssagen, nødvendigt for Sagen selv og i lige saa høj Grad nødvendigt for hele vort politiske Fremtidsarbejde. Nu er der paa Grundlag af disse Forslag rejst en stærk Agitation, der selvfølgelig vil blive fortsat og, som jeg sagde før, kun kan bidrage til at øge Vanskelighederne. Jeg for min Del agter ikke at bære Ved

til det Baal. Jeg ser ikke rettere, end at den, som paa nogen Maade, direkte eller indirekte, støtter denne Agitation, bidrager sit til at vanskeliggøre det Arbejde, som ligger for. Jeg vil derfor stemme for de foreliggende Forslag, og jeg vilde have sat megen Pris paa, om ikke blot min ærede Sidemand, men ogsaa andre Rigsdagsmænd, med hvem jeg i en Aarrække har staaet sammen i positivt Arbejde, vilde have gjort det samme.

Madsen-Mygdal: Jeg havde ikke tænkt, at det skulde være blevet nødvendigt for mig at tage Ordet ved 3die Behandling af denne Sag, men jeg finder det dog rigtigt at sige et Par Ord i Anledning af de Yt-ringer, vi hørte fra det ærede Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard). Han havde sine Betænkeligheder ved denne Sag af Hensyn til Forsvarskommissionen. Jeg maa under Henvi-sning til, hvad jeg ytrede ved denne Sags 1ste Behandling, tillade mig at gen-tage, at denne Sags Afgørelse griber ikke i fjerneste Maade ind i Forsvarskommis-sionens Arbejde. Vi arbejde i Kommissionen akkurat lige godt, enten denne Sag vedtages, eller den ikke vedtages, og vi have jo ogsaa i vor Svarkrivelse til den højtærede Forsvarsminister givet dette Ud-tryk, idet vi have sagt: Der er intet til Hinder fra vor Side for, at et saadant Forslag kan fremmes, men det maa over-lades til Administrationen og Lovgivnings-magten.

For øvrigt finder jeg det ret besynder-ligt, at der rejses en saa stærk Agitation i Anledning af disse to Lovforslag. Naar man ser nøgternt paa dem, er det, der særlig strides om, Løjtnantslønningerne. De nuværende Løjtnantslønninger — jeg taler ikke om de midlertidige Tillæg — ere blevne til i 1867, altsaa for henved 40 Aar siden, og begynde med 900 Kr. og ende med 1,500 Kr. Det, der sker nu, er, at de 900 Kr. forhøjes til 1,200 Kr., og at de 1,500 Kr. forhøjes til 2,100 Kr., saa at alle de midlertidige Tillæg bortfalde. Jeg synes, at det er en saa simpel og ligefrem Sag, at der ikke er Anledning til at rejse nogen Agitation i den Anledning, idet det, der sker her, er saa berettiget og retfærdigt som muligt overfor Mænd, der dog staa i Statens Tjeneste, ere Statens Em-beds mænd, Statens Funktionærer.

C. C. Andersen: Da jeg ved Sagens 1ste Behandling havde Lejlighed til at ud-tale mig om de to foreliggende Lovfor-